

ΚΤΙΣΤΑΙ

Ἡ Πρόοδος οἰκοδομῆ εἶναι μεγάλη—φέρει
καθεὶς τὸν λίθον τὸν ὁ εἰς λόγους, βουλὰς, ὁ ἄλλος
πράξεις—καὶ καθημερινῶς τὴν κεφαλὴν τῆς αἴρει
ὕψηλοτέραν. Θύελλα, αἰφνίδιός τις σύλος

ἐὰν ἐπέλθῃ, σωρηδὸν οἱ ἀγαθοὶ ἐργάται
ὀρμῶσι καὶ τὸ φροῦδον τῶν ὑπερασπίζοντ' ἔργον.
Φροῦδον, διότι καθερὸς ὁ βίος δαπανᾷται
ὕπερ μελλούσης γενεᾶς, κακώσεις, πόρους στέργων,

ἴτα ἡ γενεὰ αὐτῆ γνωρίσῃ εὐτυχίαν
ἄδολον, καὶ μακρὰν ζωὴν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν
χωρὶς ἰδρωτὰ ποταπὸν ἢ δούλην ἔργασίαν.

Ἄλλ' ἢ μυθώδης γενεὰ οὐδέποτε θὰ ζήσῃ.
Ἡ τελειότης τοῦ αὐτῆ τὸ ἔργον θὰ κρημνίσῃ
κ' ἐκ νέου πᾶς ὁ μάταιος κόπος αὐτῶν θ' ἀρχίσῃ.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ

Ἀπὸ τῆς δάφνης τὸ κλαδί κανεὶς δὲν περιμένει
τοῦ ῥόδου τῆ μοσχοβολιᾶ τοῦ μέτεξέ τῆ χάρι·
εἶνε λουλούδι ποῦ καυμὸς στὰ φύλλα του δὲν μένει
γιατί τῆ δόξα στὴν καρδιὰ γιὰ ἀγάπη ἔχει πάρη.

Μ' ἀπὸ δυὸ μάτια γαλατὰ π' ὀλόγγρα σκορπίζου
ἀναλαμπὴ γλυκόφωτη μὲ χάρεις ἐνωμένη,
ποῦ χίλιους ἄλλους λογισμοὺς μὲ μιᾶς τοὺς ἀνεμίζου,
καὶ τί κανεὶς δὲν καρτερεῖ καὶ τί δὲν περιμένει;

Α. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ

Θ Α Λ Α Σ Σ Ι Ν Η Α Ν Α Μ Ν Η Σ Ι Σ

(Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Vte E.-M. de Vogüé).

Ἡ ἀτμόπλοιοι Τά ν α ἱ ς τῶν Θαλασσίων Διαπορθμεύσεων ἔκαμπε τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ πλοῦς ὑπῆρξε θαυμάσιος ἀλλὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτι ἐπλησιάζομεν τὸν κόλπον τῆς Κορώνης, ὁ καιρὸς ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται. Αἱ αἰφνίδιοι τῶν ἀνέμων τροπαὶ εἶνε συχναὶ παρὰ τὴν ἑλληνικὴν ταύτην ἄκρην ἔνθα συναντιῶνται τριῶν θαλασσῶν τὰ ρεύματα, θραυόμενα ἐπὶ τῶν χωριζόντων αὐτὰς ἀκρωτηρίων τῆς Πελοποννήσου. Σπανίως ἐπανευρίσκει τις ἐν τῷ Αἰγαίῳ τὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν κατέλειπεν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰνάπαινον. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ καταγίγξ ἤρχετο ἐκ τοῦ στενοῦ τῶν Κυθήρων ἢ νύξ ἐπλησιάζεν, ἡ θάλασσα ἦτο μέλαινα καὶ

ἐξηγριωμένη, ὁ οὐρανὸς συννεφώδης καὶ μελαγχολικός. Πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, τὴν ὁποῖαν παρεπλέομεν, ὁ ὑψητενὴς τοῦ Ταυγέτου ὄγκος ὡς μελανὸν τεῖχος ἐσκίαζε τὸν ὀρίζοντα. Ἐκ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ἢν εἰς τὸ μέρος τοῦτο δύναται τις ἐλευθέρως νὰ φαντασθῆ ἑκτεινομένην μέχρι τῆς ἀφανοῦς εἰσέτι Αἰγύπτου, ὁ ἀνεμος καὶ τὰ κύματα ἐπλήροντο μετὰ μεγάλου θορύβου. Ἡ καταγίγξ ἐμαίνετο ἐπὶ τῶν ἰστιῶν καὶ ἐβόα ἐντὸς τῶν θυρίδων· αἱ πλευραὶ τοῦ πλοίου ἐξέπεμπον τοὺς ἀπαισίους ἐκείνους τριγμούς, πρῶτην ῥιμωγὴν τοῦ μέλλοντος νὰ συντριβῆ ὑπὸ τῶν κυμάτων σκάφους. Ὁ Τά ν α ἱ ς ἐν τοῖς οὐδὲ κατ' ἐλαχίστον ἐλαττώσας τὴν ταχύτητά του, ἐξηκολούθει μετὰ θάρ-

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἰπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν νὰ χά-
ρουν μόνον τὸν καιρὸν τῶν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἡ
μάστιξ τῶν ἐργαζομένων.

Δὲ Βονζλ.

Ἡ σκέψις εἶνε μία προή, ἀλλ' ἡ προή αὐτῆ συν-
ταράσσει τὸν κόσμον σύμπαντα.

Βίκτωρ Ἰγγώ.

Λογικεύει ἐν τῷ ἔρωτι ἴσον χάρειν τὸ λογικόν.

Δις δὲ Λεσκινάς.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι νομίζουσι, ὅτι διορθοῦνται
ἀλλάσσοτες ἐλαττώματα.

Βαλτούρ

Ἐὰν ἡπατήθης ἄπαξ, αἰσχος εἰς τὸν ἀπατήσαντά
σε· ἂν ἡπατήθης δις, αἰσχος εἰς σέ.

Ἄραδικὴ παροιμία.

Ἡ εὐτυχία... ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς, ὀλίγοι ὅμως
τὴν γνωρίζουν.

Κυρία Ρολάν.

Τὰ φουσκωμένα μυαλὰ ὁμοιάζουν τὰ ἀερόστατα: ὁ
ἐλάχιστος ρυγμὸς τῆς σατύρας ἢ τῆς θλίψεως τὰ ξε-
φουσκώνει

Κυρία Στάελ.

Μὴ λέγε πάντοτε ὅ,τι σκέπτεσαι, σκέπτον ὅμως πάν-
τοτε ὅ,τι λέγεις.

Ἐδμόνδος Ἄμποῦ

Αἱ ὀντίδες εἶνε αἱ ἀτραποὶ, τὰς ὁποίας ἀρέσκαφαν
τὰ ἔτη, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἀναχωροῦσαι αἱ φαντασιο-
πληξίαι τῆς νεότητος συναντῶσι ἐρχομένην τὴν πείραν.

Ἄζιέ.